TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2021. gada 6. maijā*

Apelācija – Ekonomiskā un monetārā savienība – Banku savienība – Regula (ES) Nr. 806/2014 – Kredītiestāžu un noteiktu ieguldījumu brokeru sabiedrību noregulējums, izmantojot vienotu noregulējuma mehānismu (VNM) un vienotu noregulējuma fondu – 18. pants – Noregulējuma procedūra – Nosacījumi – Vienība, kas kļūst vai, iespējams, kļūs maksātnespējīga – Eiropas Centrālās bankas (ECB) paziņojums par maksātnespēju vai maksātnespējas iespējamību – Sagatavojošs akts – Nepārsūdzams akts – Nepieņemamība

Apvienotajās lietās C-551/19 P un C-552/19 P

par divām apelācijas sūdzībām atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, kas iesniegtas 2019. gada 17. jūlijā,

ABLV Bank AS, Rīga (Latvija) (C-551/19 P),

un

Ernests Bernis, ar dzīvesvietu Jūrmalā (Latvija),

Oļegs Fiļs, ar dzīvesvietu Jūrmalā,

OF Holding SIA, Rīga (Latvija),

Cassandra Holding Company SIA, Jūrmala (C-552/19 P),

ko sākotnēji pārstāvēja *O. Behrends* un *M. Kirchner*, *Rechtsanwälte*, vēlāk – *O. Behrends*,

apelācijas sūdzību iesniedzēji,

pārējās lietas dalībnieces:

Eiropas Centrālā banka (ECB), ko sākotnēji pārstāvēja *E. Koupepidou* un *G. Marafioti*, pārstāves, kurām palīdzēja *J. Rodríguez Cárcamo*, *abogado*, vēlāk – *E. Koupepidou* un *G. Marafioti*, kā arī *R. Ugena*, pārstāvji,

atbildētāja pirmajā instancē,

ko atbalsta

* Tiesvedības valoda – angļu.

Eiropas Komisija, ko sākotnēji pārstāvēja *D. Triantafyllou*, *A. Nijenhuis* un *K.-P. Wojcik*, kā arī *A. Steiblytė*, pārstāvji, vēlāk – *D. Triantafyllou* un *A. Nijenhuis*, kā arī *A. Steiblytė*, pārstāvji,

persona, kas iestājusies apelācijas tiesvedībā,

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētāja A. Prehala [*A. Prechal*], Tiesas priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], kas pilda trešās palātas tiesneša pienākumus, tiesneši N. Vāls [*N. Wahl*] (referents), F. Biltšens [*F. Biltgen*] un L. S. Rosi [*L. S. Rossi*],

ģenerāladvokāts: M. Kamposs Sančess-Bordona [*M. Campos Sánchez-Bordona*],

sekretārs: M. Longars [*M. Longar*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2020. gada 22. oktobra tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2021. gada 14. janvāra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Ar apelācijas sūdzībām *ABLV Bank AS*, no vienas puses, un Ernests Bernis, Oļegs Fiļs, *OF Holding SIA* un *Cassandra Holding Company SIA*, no otras puses, lūdz atcelt attiecīgi Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2019. gada 6. maija rīkojumu *ABLV Bank*/ECB (T-281/18, EU:T:2019:296) (lieta C-551/19 P) un 2019. gada 6. maija rīkojumu Bernis u.c./ECB (T-283/18, nav publicēts, EU:T:2019:295) (lieta C-552/19 P) (turpmāk tekstā – "pārsūdzētie rīkojumi"), ar ko Vispārējā tiesa kā nepieņemamas noraidīja to prasības atcelt Eiropas Centrālās bankas (ECB) 2018. gada 23. februāra aktus, ar kuriem tā bija paziņojusi, ka *ABLV Bank* un tās meitasuzņēmums *ABLV Bank Luxembourg SA* kļūst vai, iespējams, kļūs maksātnespējīgi Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 806/2014 (2014. gada 15. jūlijs), ar ko izveido vienādus noteikumus un vienotu procedūru kredītiestāžu un noteiktu ieguldījumu brokeru sabiedrību noregulējumam, izmantojot vienotu noregulējuma mehānismu un vienotu noregulējuma fondu, un groza Regulu (ES) Nr. 1093/2010 (OV 2014, L 225, 1. lpp.), 18. panta 1. punkta izpratnē (turpmāk tekstā – "strīdīgie akti").

Atbilstošās tiesību normas

2 Saskaņā ar Regulas Nr. 806/2014 8., 11., 24. un 26. apsvērumu:

"(8) Efektīvāki noregulējuma mehānismi ir svarīgs instruments, lai novērstu kaitējumu, ko iepriekš ir izraisījusi banku kļūšana par maksātnespējīgām.

[..]

(11) Vienotā noregulējuma mehānisma kontekstā attiecībā uz iesaistītajām dalībvalstīm centralizētas noregulējuma pilnvaras ir izveidotas un uzticētas vienotajai noregulējuma valdei, kas izveidota saskaņā ar šo regulu ("Valde" [vai "VNV"]), un valsts noregulējuma iestādēm. [..]

[..]

(24) Ņemot vērā to, ka noregulējuma politiku var pieņemt tikai Savienības iestādes un ka ikvienas konkrētās noregulējuma shēmas pieņemšanā tiek atstāta zināma rīcības brīvība, ir jāparedz atbilstoša [Eiropas Savienības] Padomes un [Eiropas Komisijas] iesaistīšanās, jo tās ir iestādes, kas saskaņā ar LESD 291. pantu var izmantot īstenošanas pilnvaras. Ar Valdes pieņemtajiem noregulējuma lēmumiem saistīto rīcības brīvības aspektu novērtēšana būtu jāveic Komisijai. Ņemot vērā noregulējuma lēmumu būtisko ietekmi uz dalībvalstu finansiālo stabilitāti un Savienību kopumā, kā arī uz dalībvalstu fiskālo suverenitāti, ir svarīgi, lai īstenošanas pilnvaras pieņemt atsevišķus ar noregulējumu saistītus lēmumus tiktu uzticētas Padomei. Tādēļ Padomei pēc Komisijas ierosinājuma būtu efektīvi jāpārbauda Valdes veiktais sabiedrības interešu pastāvēšanas izvērtējums un jāizvērtē jebkādas būtiskas izmaiņas [Vienotā noregulējuma fonda] līdzekļu summā, ko paredzēts izmantot konkrētai noregulējuma darbībai. [..]

[..]

(26) ECB kā uzraudzības iestādei [vienotā uzraudzības mehānisma (VUM)] satvarā un Valdei būtu jāspēj novērtēt to, vai kredītiestāde kļūst vai, iespējams, kļūs maksātnespējīga un vai ir pamatotas izredzes, ka jebkāda alternatīva privātā sektora vai uzraudzības darbība pieņemamā laikposmā novērstu tās maksātnespēju. Valdei, ja tā uzskata, ka ir apmierināti visi noregulējuma sākšanai nepieciešamie nosacījumi, būtu jāpieņem noregulējuma shēma. Ar noregulējuma shēmas pieņemšanu saistītā procedūra, kurā ir iesaistīta Komisija un Padome, pastiprina nepieciešamo Valdes darbības neatkarību, vienlaikus ievērojot principu, saskaņā ar kuru pilnvaras tiek deleģētas aģentūrām, kā to interpretējusi Eiropas Savienības Tiesa [..]. Tādēļ šī regula paredz, ka Valdes pieņemtā noregulējuma shēma stājas spēkā tikai tad, ja 24 stundas pēc tam, kad Valde to ir pieņēmusi, ne Padome, ne Komisija nav izteikušas iebildumus vai ja noregulējuma shēmu ir apstiprinājusi Komisija. Pamatam tam, ka Padome pēc Komisijas ierosinājuma iebilst pret Valdes pieņemto noregulējuma shēmu, vajadzētu būt tikai sabiedrības interesēm un Komisijas izdarītām būtiskām izmaiņām Valdes ierosinātajā apmērā, kādā drīkst izmantot Fonda līdzekļus.

[..]"

3 Regulas Nr. 806/2014 7. pantā "Uzdevumu sadale VNM" ir noteikts:

"1. Valde ir atbildīga par efektīvu un saskaņotu VNM darbību.

2. Ievērojot 31. panta 1. punktā minētos noteikumus, Valde ir atbildīga par noregulējumu plānu izstrādi un visu ar noregulējumu saistīto lēmumu pieņemšanu attiecībā uz:

a) 2. pantā minētajām vienībām, kas neietilpst grupā, kā arī grupām:
   i) kuras uzskatāmas par nozīmīgām saskaņā ar [Padomes] Regulas (ES) Nr. 1024/2013 [(2013. gada 15. oktobris), ar ko Eiropas Centrālajai bankai uztic īpašus uzdevumus saistībā ar politikas nostādnēm, kas attiecas uz kredītiestāžu prudenciālo uzraudzību (OV 2013, L 287, 63. lpp.)] 6. panta 4. punktu; vai
   ii) attiecībā uz kurām ECB saskaņā ar Regulas [Nr. 1024/2013] 6. panta 5. punkta b) apakšpunktu nolēmusi pati nepastarpināti īstenot visas attiecīgās pilnvaras; un

b) citām pārrobežu grupām.

3. Attiecībā uz vienībām un grupām, kas nav minētas 2. punktā, valstu noregulējuma iestādes, neskarot Valdes atbildību attiecībā uz uzdevumiem, kuri tai uzticēti ar šo regulu, īsteno šādus uzdevumus un uzņemas par tiem atbildību:

[..]

4. Ja nepieciešams nodrošināt augstu noregulējuma standartu saskaņotu piemērošanu saskaņā ar šo regulu, Valde var:

[..]

b) jebkurā brīdī – jo īpaši tad, ja uz a) apakšpunktā minēto Valdes brīdinājumu nav pienācīgi reaģēts – pēc savas iniciatīvas, iepriekš apspriežoties ar attiecīgo valsts noregulējuma iestādi, vai pēc attiecīgās valsts noregulējuma iestādes pieprasījuma nolemt tieši īstenot visas ar šo regulu noteiktās attiecīgās pilnvaras arī attiecībā uz jebkuru šā panta 3. punktā minēto vienību vai grupu.

5. Neatkarīgi no šā panta 3. punkta iesaistītās dalībvalstis var nolemt, ka Valde īsteno visas attiecīgās pilnvaras un pienākumus, kas tai noteikti ar šo regulu, attiecībā uz vienībām un grupām, kas nav minētas 2. punktā un veic uzņēmējdarbību to teritorijā. [..]"

4 Regulas Nr. 806/2014 18. pants "Noregulējuma procedūra" ir formulēts šādi:

"1. Valde pieņem noregulējuma shēmu saskaņā ar 6. punktu attiecībā uz 7. panta 2. punktā minētajām vienībām un grupām, kā arī, ja ir izpildīti nosacījumi minēto punktu piemērošanai, 7. panta 4. punkta b) apakšpunktā un 5. punktā minētajām vienībām un grupām, tikai tad, ja pēc paziņojuma saņemšanas saskaņā ar šā punkta ceturto daļu vai pēc savas iniciatīvas tā savā izpildsesijā novērtē, ka ir izpildīti šādi nosacījumi:

a) vienība kļūst vai, iespējams, kļūs maksātnespējīga;

b) ņemot vērā laika resursus un citus būtiskus apstākļus, nepastāv pamatotas izredzes, ka alternatīvi privātā sektora pasākumi, tostarp institucionālās aizsardzības shēmas pasākumi, kas īstenoti attiecībā uz vienību, vai uzraudzītāja darbība, tostarp agrīnas intervences pasākumi vai attiecīgo kapitāla instrumentu norakstīšana vai konvertācija saskaņā ar 21. pantu, pieņemamā termiņā novērstu vienības maksātnespēju;

c) noregulējuma darbība ir vajadzīga sabiedrības interesēs, ievērojot šā panta 5. punktu.

Pirmās daļas a) apakšpunktā minētā nosacījuma pastāvēšanu novērtē ECB, iepriekš apspriežoties ar Valdi. Valde izpildsesijā var izdarīt šādu novērtējumu tikai pēc tam, kad ir informējusi ECB par savu nodomu, un tikai tad, ja ECB trīs kalendāro dienu laikā pēc minētās informācijas saņemšanas šādu konstatējumu neizdara. ECB nekavējoties sniedz Valdei visu attiecīgo informāciju, ko Valde pieprasa novērtējuma izdarīšanas vajadzībām.

Ja ECB novērtē, ka attiecībā uz pirmajā daļā minētu vienību vai grupu ir izpildīts šā punkta pirmās daļas a) apakšpunktā minētais nosacījums, tā šo novērtējumu nekavējoties paziņo Komisijai un Valdei.

Pirmās daļas b) apakšpunktā minētā nosacījuma novērtēšanu veic Valde savā izpildsesijā vai – attiecīgā gadījumā – valstu noregulējuma iestādes ciešā sadarbībā ar ECB. Arī ECB var informēt Valdi vai attiecīgo valstu noregulējuma iestādes par to, ka tā uzskata, ka ir izpildīts [b)] apakšpunktā noteiktais nosacījums.

2. Neskarot gadījumus, kad ECB ir nolēmusi pati nepastarpināti saskaņā ar Regulas [..] Nr. 1024/2013 6. panta 5. punkta b) apakšpunktu veikt uzdevumus, kas saistīti ar kredītiestāžu uzraudzību, gadījumā, kad tā saņēmusi paziņojumu saskaņā ar 1. punktu vai ja Valde plāno pēc savas iniciatīvas saskaņā ar 1. punktu veikt novērtējumu shēmu attiecībā uz 7. panta 3. punktā minētu vienību vai grupu, Valde savu novērtējumu nekavējoties paziņo ECB.

[..]

4. Piemērojot šā panta 1. punkta a) apakšpunktu, tiek uzskatīts, ka vienība kļūst maksātnespējīga vai, iespējams, kļūs maksātnespējīga, ja tā atbilst vienam vai vairākiem turpmāk minētajiem nosacījumiem:

a) vienība pārkāpj prasības atļaujas atjaunošanai vai pastāv objektīvi fakti, kas apstiprina konstatējumu, ka iestāde tuvākajā laikā pārkāps prasības atļaujas atjaunošanai tā, ka tas attaisnotu ECB lēmumu atsaukt atļauju, piemēram, tāpēc, ka iestādei ir radušies vai varētu rasties zaudējumi, kuru rezultātā tiks iztērēts viss tās pašu kapitāls vai ievērojama tā daļa;

b) vienības aktīvi ir mazāki par tās saistībām vai pastāv objektīvi fakti, kas apstiprina konstatējumu, ka vienības aktīvi tuvākajā laikā būs mazāki par tās saistībām;

c) vienība nespēj samaksāt savus parādus vai citas saistības noteiktajā termiņā vai pastāv objektīvi fakti, kas apstiprina konstatējumu, ka vienība tuvākajā laikā nespēs samaksāt savus parādus vai citas saistības noteiktajā termiņā;

d) ir nepieciešams ārkārtas finansiālais atbalsts no publiskā sektora līdzekļiem [..].

5. Piemērojot šā panta 1. punkta c) apakšpunktu, uzskatāms, ka noregulējuma darbība ir sabiedrības interesēs, ja tā ir vajadzīga, lai sasniegtu vienu vai vairākus [14]. pantā minētos noregulējuma mērķus un ir samērīga ar šiem mērķiem, un ja, veicot vienības likvidāciju saskaņā ar parasto maksātnespējas procedūru, minētie noregulējuma mērķi netiktu sasniegti tādā pašā mērā.

6. Ja 1. punktā noteiktie nosacījumi ir izpildīti, Valde pieņem noregulējuma shēmu. Noregulējuma shēma:

a) uzsāk vienības noregulējuma procedūru;

b) nosaka 22. panta 2. punktā minēto noregulējuma instrumentu piemērošanu noregulējamai iestādei, jo īpaši izslēgšanu no iekšējās rekapitalizācijas piemērošanas saskaņā ar 27. panta 5. un 14. punktu;

c) nosaka Fonda izmantojumu noregulējuma darbības atbalstam saskaņā ar 76. pantu un saskaņā ar Komisijas lēmumu, kas pieņemts saskaņā ar 19. pantu.

7. Tiklīdz Valde pieņēmusi noregulējuma shēmu, tā to nekavējoties nosūta Komisijai.

Komisija 24 stundu laikā no brīža, kad Valde tai nosūtījusi noregulējuma shēmu, vai nu apstiprina noregulējuma shēmu, vai iebilst pret noregulējuma shēmas diskrecionāriem aspektiem gadījumos, uz kuriem neattiecas šā punkta trešā daļa.

Komisija 12 stundu laikā no brīža, kad Valde tai nosūtījusi noregulējuma shēmu, var ierosināt Padomei:

a) iebilst pret noregulējuma shēmu, iebildumu pamatojot ar to, ka Valdes pieņemtā noregulējuma shēma neatbilst 1. punkta c) apakšpunktā minētajam sabiedrības interešu kritērijam;

b) apstiprināt Valdes pieņemtajā noregulējuma shēmā norādīto apmēru, kādā paredzēts izmantot Fonda līdzekļus, vai iebilst pret būtiskām minētās summas izmaiņām.

Piemērojot šā punkta trešo daļu, Padome pieņem lēmumu ar vienkāršu balsu vairākumu.

Noregulējuma shēma var stāties spēkā tikai tad, ja 24 stundu laikā no brīža, kad Valde nosūtījusi noregulējuma shēmu, Padome vai Komisija nav izteikušas iebildumus.

[..]

9. Valde nodrošina, ka attiecīgās valstu noregulējuma iestādes veic nepieciešamās noregulējuma darbības noregulējuma shēmas īstenošanai. Noregulējuma shēmu adresē attiecīgajām valstu noregulējuma iestādēm, un tajā iekļauj norādījumus šīm iestādēm, kuras veic visus nepieciešamos pasākumus, lai īstenotu to saskaņā ar 29. pantu, īstenojot noregulējuma pilnvaras. Ja tiek sniegts valsts atbalsts vai fonda atbalsts no publiskā sektora līdzekļiem, Valde rīkojas saskaņā ar Komisijas pieņemto lēmumu par minēto atbalstu no publiskā sektora līdzekļiem.

[..]"

5 Regulas Nr. 806/2014 86. pantā "Prasības Tiesā" ir noteikts:

"1. Saskaņā ar LESD 263. pantu Tiesā var celt prasību, apstrīdot Pārsūdzību izskatīšanas grupas lēmumu vai gadījumos, kad nav tiesību iesniegt pārsūdzību Pārsūdzību izskatīšanas grupai, Valdes pieņemtu lēmumu.

2. Saskaņā ar LESD 263. pantu dalībvalstis un Savienības iestādes, kā arī ikviena fiziska vai juridiska persona par Valdes lēmumiem var iesniegt prasību Tiesā.

3. Saskaņā ar LESD 265. pantu gadījumā, ja Valdei ir pienākums rīkoties un tā nepieņem lēmumu, Tiesā var uzsākt tiesvedību par bezdarbību.

4. Valde veic nepieciešamos pasākumus, lai īstenotu Tiesas spriedumu."

Tiesvedības priekšvēsture

6 *ABLV Bank AS*, apelācijas sūdzības iesniedzēja lietā C-551/19 P, ir Latvijā dibināta kredītiestāde un grupas *ABLV* mātesuzņēmums. *ABLV Bank Luxembourg* ir Luksemburgā dibināta kredītiestāde, kas veido vienu no grupas *ABLV* meitasuzņēmumiem, kurā *ABLV Bank* ir vienīgā akcionāre.

7 E. Bernis, O. Fiļs, *OF Holding* un *Cassandra Holding Company*, apelācijas sūdzības iesniedzēji lietā C-552/19 P, ir tiešie un netiešie *ABLV Bank* akcionāri.

8 *ABLV Bank* un *ABLV Bank Luxembourg* tika uzskatītas par nozīmīgām [kredītiestādēm] Regulas Nr. 1024/2013 6. panta 4. punkta izpratnē un tāpēc bija pakļautas ECB uzraudzībai VUM ietvaros.

9 2018. gada 13. februārī *United States Department of the Treasury* (Amerikas Savienoto Valstu Valsts kases departaments) ar *Financial Crimes Enforcement Network* starpniecību pauda savu nodomu veikt īpašus pasākumus, lai liegtu grupai *ABLV* piekļūt finanšu sistēmai ASV dolāros (USD).

10 2018. gada 18. februārī ECB lūdza Finanšu un kapitāla tirgus komisiju (Latvija) (turpmāk tekstā – "FKTK"), t.i., Latvijas valsts noregulējuma iestādi (VNI), apturēt maksājumus attiecībā uz *ABLV Bank* finansiālajām saistībām. ECB aicināja *Commission de surveillance du secteur financier* (Finanšu nozares uzraudzības komisija, Luksemburga), t.i., Luksemburgas VNI, veikt līdzīgus pasākumus attiecībā uz *ABLV Bank Luxembourg*.

11 2018. gada 22. februārī ECB darīja zināmu VNV savu projektu novērtējumam par *ABLV Bank* un *ABLV Bank Luxembourg* maksātnespēju vai maksātnespējas iespējamību, lai ar to apspriestos šajā jautājumā saskaņā ar Regulas Nr. 806/2014 18. panta 1. punkta otro daļu.

12 2018. gada 23. februārī ECB secināja, ka *ABLV Bank* un *ABLV Bank Luxembourg* kļūst vai, iespējams, kļūs maksātnespējīgas Regulas Nr. 806/2014 18. panta 1. punkta pirmās daļas a) apakšpunkta izpratnē. ECB novērtējumi attiecībā uz *ABLV Bank* un *ABLV Bank Luxembourg* tika paziņoti VNV tajā pašā dienā. Tie ir strīdīgie akti.

13 Tajā pašā dienā divos lēmumos attiecīgi par *ABLV Bank* un *ABLV Bank Luxembourg* VNV secināja, ka, neraugoties uz ECB novērtējumiem par šo kredītiestāžu maksātnespēju vai maksātnespējas iespējamību, attiecībā uz tām nav jāpieņem noregulējuma shēma, jo, ņemot vērā to īpašās iezīmes, kā arī to finansiālo un ekonomisko stāvokli, noregulējuma darbība nav vajadzīga sabiedrības interesēs minētās regulas 18. panta 1. punkta pirmās daļas c) apakšpunkta un 18. panta 5. punkta izpratnē.

14 Tāpat 2018. gada 23. februārī šie VNV lēmumi tika paziņoti attiecīgajiem to adresātiem, proti, FKTK un *Commission de surveillance du secteur financier*.

15 2018. gada 26. februārī *ABLV Bank* akcionāri ierosināja procedūru, kas ļautu tai veikt pašlikvidāciju, un iesniedza FKTK lūgumu apstiprināt tās brīvprātīgas likvidācijas plānu.

16 2018. gada 11. jūlijā ECB pieņēma lēmumu anulēt *ABLV Bank* atļauju (licenci) atbilstoši attiecīgajam FKTK ierosinājumam.

Prasības Vispārējā tiesā un pārsūdzētie rīkojumi

17 Ar prasības pieteikumiem, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti 2018. gada 3. maijā, apelācijas sūdzības iesniedzēja lietā C-551/19 P, no vienas puses, un apelācijas sūdzības iesniedzēji lietā C-552/19 P, no otras puses, cēla prasības atcelt strīdīgos aktus. Šīs abas prasības tika reģistrētas ar numuriem T-281/18 un T-283/18.

18 Ar prasības pieteikumiem, kas Vispārējās tiesas kancelejā arī tika iesniegti 2018. gada 3. maijā, apelācijas sūdzības iesniedzēja lietā C-551/19 P, no vienas puses, un apelācijas sūdzības iesniedzēji lietā C-552/19 P, no otras puses, turklāt cēla prasības atcelt šī sprieduma 13. punktā minētos VNV 2018. gada 23. februāra lēmumus. Šīs abas prasības reģistrētas ar numuriem T-280/18 un T-282/18 un pašlaik tiek izskatītas Vispārējā tiesā.

19 Savu attiecīgo prasību, kas minētas šī sprieduma 17. punktā, pamatojumam apelācijas sūdzību iesniedzēji bija izvirzījuši desmit identiskus pamatus, no kuriem attiecīgi pirmais bija saistīts ar kļūdainu novērtējumu par maksātnespējas vai maksātnespējas iespējamības kritēriju; otrais attiecās uz tiesību tikt uzklausītam un citu ar to saistīto tiesību pārkāpumu; trešais bija par pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu; ceturtais attiecās uz to, ka nav veikta pilnīga un objektīva visu lietas materiālu nozīmīgo aspektu pārbaude; piektais bija saistīts ar samērīguma principa pārkāpumu; sestais – ar vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu; septītais attiecās uz tiesību uz īpašumu un darījumdarbības brīvības pārkāpumu; astotais bija saistīts ar *nemo auditur* principa pārkāpumu; devītais attiecās uz pilnvaru nepareizu izmantošanu un desmitais – uz Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. panta pārkāpumu.

20 ECB ar atsevišķu dokumentu attiecībā uz katru no prasībām izvirzīja iebildi par nepieņemamību, kas bija iedalīta divās daļās.

21 Pirmkārt, ECB apgalvoja, ka strīdīgie akti ir tikai sagatavojoši pasākumi un ka tajos ietvertajam faktu vērtējumam nav nekādas saistošas iedarbības. ECB piebilda, ka Regulā Nr. 806/2014 nav paredzēta iespēja celt atcelšanas prasību, kas būtu vērsta pret novērtējumu par vienības maksātnespēju vai maksātnespējas iespējamību. Visbeidzot ECB atgādināja, ka prasītāji ir cēluši prasības par VNV lēmumu atcelšanu, līdz ar to uz apgalvotajiem tiesību pārkāpumiem, kas esot pieļauti strīdīgajos aktos, var atsaukties minētajās prasībās, kā rezultātā prasītājiem būtu garantēta pietiekama tiesību aizsardzība tiesā.

22 Otrkārt, ECB apgalvoja, ka strīdīgie akti prasītājus neskar tieši.

23 Ar pārsūdzētajiem rīkojumiem Vispārējā tiesa apmierināja šo iebildi par nepieņemamību un līdz ar to noraidīja abas prasības kā nepieņemamas.

24 Šajā ziņā, atgādinājusi, ka atcelšanas prasību var celt tikai par aktiem, kas rada saistošas tiesiskās sekas, kuras var skart prasītāja intereses, būtiski mainot tā tiesisko stāvokli, un ka, runājot par aktiem, kuru izstrāde notiek vairākos iekšējās procedūras posmos, par pārsūdzamiem aktiem principā ir atzīstami tikai tādi pasākumi, ar kuriem tiek galīgi noteikta iestādes nostāja šīs procedūras beigās, izslēdzot starppasākumus, kuru mērķis ir sagatavot galīgo lēmumu, Vispārējā tiesa secināja, ka strīdīgie akti ir uzskatāmi par sagatavojošiem pasākumiem procedūrā, kuras mērķis ir ļaut VNV pieņemt lēmumu – pozitīvu vai negatīvu – par konkrēto banku iestāžu noregulējumu, un tātad par tiem nevar celt atcelšanas prasību.

Lietas dalībnieku prasījumi

25 Apelācijas sūdzības iesniedzēja lietā C-551/19 P lūdz Tiesu:

– atcelt pārsūdzēto rīkojumu;

– atzīt atcelšanas prasību par pieņemamu;

– nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai, lai tā lemtu par atcelšanas prasību, un

– piespriest ECB atlīdzināt pirmajā instancē un apelācijas tiesvedībā radušos tiesāšanās izdevumus.

26 Apelācijas sūdzības iesniedzēji lietā C-552/19 P lūdz Tiesu:

– atcelt pārsūdzēto rīkojumu;

– atzīt atcelšanas prasību par pieņemamu;

– nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai, lai tā lemtu par atcelšanas prasību, un

– piespriest ECB atlīdzināt pirmajā instancē un apelācijas tiesvedībā radušos tiesāšanās izdevumus.

27 ECB lūdz Tiesu noraidīt apelācijas sūdzības kopumā kā acīmredzami nepamatotas vai, pakārtoti, noraidīt tās kā daļēji nepieņemamas un daļēji nepamatotas, kā arī piespriest apelācijas sūdzību iesniedzējiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

28 Komisija, kas iestājusies lietā ECB prasījumu atbalstam, lūdz Tiesu noraidīt apelācijas sūdzības kā nepamatotas un aizstāt pārsūdzēto rīkojumu 34. punktā izklāstīto argumentāciju, "izskaidrojot autoritatīvo raksturu, kas piemīt ECB novērtējumam par maksātnespēju vai maksātnespējas iespējamību, kurš ir jāievēro VNV un Komisijai, ja noregulējuma darbība, galu galā, tiek veikta pēc tam, kad VNV, Komisija un attiecīgā gadījumā Padome ir izvērtējušas citus noregulējuma nosacījumus".

29 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2019. gada 24. septembra lēmumu lietas C-551/19 P un C-552/19 P tika apvienotas rakstveida un mutvārdu procesā, kā arī sprieduma pasludināšanai.

Par apelācijas sūdzībām

30 Savas apelācijas sūdzības pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzēja lietā C-551/19 P izvirza divus pamatus, kas ir identiski abiem pamatiem, kurus savas apelācijas sūdzības pamatošanai izvirzījuši apelācijas sūdzības iesniedzēji lietā C-552/19 P.

31 Ar pirmo pamatu apelācijas sūdzību iesniedzēji apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu un pārkāpusi LESD 263. pantu, pārsūdzētos rīkojumus nebalstīdama uz ECB faktiski pieņemtajiem lēmumiem, lai gan prasību pieņemamība tai esot bijusi jāizvērtē, ņemot vērā ECB konkrētajā gadījumā veiktā novērtējuma raksturu. Ar otro pamatu tie apgalvo, ka šie rīkojumi turklāt ir balstīti uz Regulas Nr. 806/2014 18. panta 1. punkta kļūdainu interpretāciju.

32 Iesākumā, pirms katra no šiem pamatiem detalizēta izvērtējuma, ir jānorāda, ka ECB apgalvo, ka apelācijas sūdzības kopumā ir acīmredzami nepamatotas minēto pamatu neiedarbīguma dēļ. Proti, pārsūdzētajos rīkojumos Vispārējā tiesa vienīgi pilnības labad esot konstatējusi strīdīgajos aktos ietverto novērtējumu par maksātnespēju vai maksātnespējas iespējamību nesaistošo raksturu. Šajā kontekstā ECB izvirza četrus argumentus. Pirmkārt, tā kā Vispārējā tiesa ir konstatējusi, ka strīdīgie akti ir sagatavojoši pasākumi, un tā kā apelācijas sūdzību iesniedzēji nav apstrīdējuši šo vērtējumu, apstāklim, ka VNV nav saistoši ECB novērtējumi par kādas vienības maksātnespēju vai maksātnespējas iespējamību, neesot nozīmes saistībā ar LESD 263. panta piemērošanu. Otrkārt, apelācijas sūdzību iesniedzēji neapstrīdot Vispārējās tiesas vērtējumu, saskaņā ar kuru to tiesiskais stāvoklis nav ticis mainīts ar strīdīgajiem aktiem. Treškārt, tas, vai ECB novērtējumi par vienības maksātnespēju vai maksātnespējas iespējamību ir vai nav saistoši VNV, konkrētajā gadījumā esot teorētisks jautājums, kuram neesot nozīmes, izspriežot strīda būtību. Ceturtkārt, Vispārējā tiesa esot noraidījusi prasības kā nepieņemamas, ņemot vērā arī saskaņā ar LESD 263. pantu apelācijas sūdzību iesniedzēju celtās prasības lietās T-280/18 un T-282/18, un apelācijas sūdzību iesniedzēji neapstrīd šādu vērtējumu.

33 Šajā lietā pietiek norādīt – tā kā Vispārējā tiesa pārsūdzēto rīkojumu 49. punktā secināja, ka strīdīgie akti ir sagatavojoši akti, kas nemaina apelācijas sūdzību iesniedzēju tiesisko stāvokli, jo ir uzskatāmi par ECB veiktu faktu vērtējumu attiecībā uz jautājumu, vai *ABLV Bank* un tās meitasuzņēmums kļūst vai, iespējams, kļūs maksātnespējīgi, un šis vērtējums nekādā ziņā nav saistošs, bet konkrētajā gadījumā veido pamatu, lai VNV pieņemtu lēmumus, secinot, ka noregulējums nav sabiedrības interesēs, konstatējums, ka ECB novērtējumi par vienības maksātnespēju vai maksātnespējas iespējamību nav saistoši VNV, skaidri ir minēto rīkojumu pamatā, pretēji tam, ko apgalvo ECB.

34 No tā izriet, ka apelācijas sūdzība nevar tikt noraidīta kā acīmredzami nepamatota tādēļ, ka apelācijas sūdzības iesniedzēju izvirzītie pamati būtu neiedarbīgi, līdz ar to šie pamati ir secīgi jāizvērtē.

Par apelācijas sūdzību pirmo pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

35 Ar apelācijas sūdzību pirmo pamatu, kas atgādināts šī sprieduma 31. punktā, apelācijas sūdzību iesniedzēji apgalvo, ka Vispārējā tiesa nav nošķīrusi jautājumu par to, vai ECB bija pilnvaras veikt saistošu novērtējumu, no jautājuma par to, vai konkrētajā gadījumā ECB strīdīgajos aktos veiktais novērtējums bija paredzēts, lai radītu saistošas sekas. Tie būtībā uzskata, ka ar pārsūdzētajiem rīkojumiem Vispārējā tiesa noraidīja prasības kā nepieņemamas, ņemot vērā nevis strīdīgo aktu, kādus tos pieņēmusi ECB, raksturu, bet gan to aktu raksturu, kurus saskaņā ar Regulas Nr. 806/2014 18. panta interpretāciju, ko Vispārējā tiesa ir atzinusi par pareizu, ECB būtu vajadzējis pieņemt. Saskaņā ar apelācijas sūdzību iesniedzēju sniegto šīs pēdējās minētās tiesību normas

interpretāciju – gadījumā, ja iestāde pieņem saistošu aktu, jo tā uzskata, ka šis saistošais raksturs atbilst tiesību aktiem, prasība par šī akta atcelšanu ir pieņemama, jo jautājums par to, vai šāda akta pieņemšana ir tiesiska, attiecas uz šādas prasības izvērtēšanu pēc būtības, nevis uz tās pieņemamību.

36 Lai pierādītu, ka, pieņemot strīdīgos aktus, ECB šajā lietā – neatkarīgi no Regulas Nr. 806/2014 18. panta precīzās interpretācijas – īstenībā pieņēma saistošus aktus, par kuriem var celt atcelšanas prasību, apelācijas sūdzību iesniedzēji atsaucas uz dažādiem apstākļiem, piemēram: uz faktu, ka ECB nav aprobežojusies ar to, ka paziņojusi faktisko informāciju vēlāka VNV lēmuma sagatavošanas mērķiem; uz faktu, ka pati ECB gan strīdīgajos aktos, gan tiem pievienotajā publiskajā paziņojumā ir norādījusi, ka bija veikusi novērtējumu par vienības maksātnespēju vai maksātnespējas iespējamību Regulas Nr. 806/2014 18. panta 1. punkta pirmās daļas a) apakšpunkta izpratnē; uz faktu, ka ECB novērtējums tika paziņots attiecīgajām banku iestādēm, vai arī uz analīzi, ko Vispārējā tiesa veikusi attiecībā uz pārsūdzētajos rīkojumos minēto *tribunal d'arrondissement de Luxembourg* [Luksemburgas apgabaltiesas] (Luksemburga) 2018. gada 9. marta spriedumu.

37 ECB apstrīd apelācijas sūdzību iesniedzēju argumentāciju, uzskatot – galvenokārt –, ka pirmais pamats ir nepieņemams, jo tajā nav precizēti apstrīdētie pārsūdzēto rīkojumu elementi, un – pakārtoti –, ka tas nav pamatots. Attiecībā uz šo pēdējo aspektu to atbalsta Komisija, kura apgalvo, ka vienības maksātnespējas vai maksātnespējas iespējamības novērtējums ir sagatavojošs pasākums.

Tiesas vērtējums

38 Attiecībā uz pirmā apelācijas sūdzības pamata pieņemamību ir jānorāda, ka pretēji tam, ko apgalvo ECB, apelācijas sūdzību iesniedzēju norādītā tiesību kļūda, lasot dažādus argumentus, kas izvirzīti šī pamata atbalstam un apkopoti šī sprieduma 35. un 36. punktā, ir skaidri identificējama, līdz ar to minētais pamats ir pieņemams.

39 Turpretim ir jākonstatē, ka pret Vispārējās tiesas argumentāciju vērstie iebildumi nav pamatoti. Proti, kā Vispārējā tiesa pamatoti ir atgādinājusi, no judikatūras izriet, ka saskaņā ar LESD 263. panta ceturto daļu fiziska vai juridiska persona var celt prasību tikai par tiesību aktu, kas rada saistošas tiesiskās sekas, kuras var skart tās intereses, būtiski mainot tās tiesisko stāvokli (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1981. gada 11. novembris, *IBM*/Komisija, 60/81, EU:C:1981:264, 9. punkts; 2006. gada 12. septembris, *Reynolds Tobacco* u.c./Komisija, C-131/03 P, EU:C:2006:541, 54. punkts, kā arī 2019. gada 31. janvāris, *International Management Group*/Komisija, C-183/17 P un C-184/17 P, EU:C:2019:78, 51. punkts). Tātad par pārsūdzamiem aktiem principā ir atzīstami pasākumi, ar kuriem galīgi ir noteikta iestādes nostāja administratīvā procesa beigās un kuri ir paredzēti tādu saistošu tiesisku seku radīšanai, kas var skart prasītāja intereses, izslēdzot starppasākumus, kuru mērķis ir sagatavot galīgo lēmumu un kuriem nav šādu seku (spriedums, 2010. gada 18. novembris, *NDSHT* /Komisija, C-322/09 P, EU:C:2010:701, 48. punkts un tajā minētā judikatūra). Tādēļ starppasākumi, kuros ir izteikts iestādes vērtējums un kuru mērķis ir sagatavot galīgo lēmumu, principā nav uzskatāmi par aktiem, par ko var celt atcelšanas prasību (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2011. gada 13. oktobris, *Deutsche Post* un Vācija/Komisija, C-463/10 P un C-475/10 P, EU:C:2011:656, 50. punkts, kā arī 2017. gada 15. marts, *Stichting Woonpunt* u.c./Komisija, C-415/15 P, EU:C:2017:216, 44. punkts).

40 Lai noteiktu, vai strīdīgie akti ir sagatavojoši akti, kā Vispārējā tiesa ir nospriedusi pārsūdzētajos rīkojumos, vai arī tie ir pārsūdzami akti LESD 263. panta izpratnē, kā to apgalvo apelācijas sūdzību iesniedzēji, ir jāpievēršas pašai šo aktu būtībai (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2010. gada 18. novembris, *NDSHT*/Komisija, C-322/09 P, EU:C:2010:701, 46. punkts un tajā minētā judikatūra), kā arī to izdevēja – šajā gadījumā ECB – nodomam (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2008. gada 17. jūlijs, *Athinaïki Techniki*/Komisija, C-521/06 P, EU:C:2008:422, 42. punkts, un 2010. gada 26. janvāris, *Internationaler Hilfsfonds*/Komisija, C-362/08 P, EU:C:2010:40, 52. punkts).

41 Šajā ziņā Tiesa ir precizējusi, ka pievēršanās akta būtībai nozīmē, ka tā sekas būtu jāizvērtē atbilstoši tādiem objektīviem kritērijiem kā konkrētā akta saturs, attiecīgā gadījumā ņemot vērā tā pieņemšanas kontekstu, kā arī tā izdevējas Savienības iestādes vai struktūras pilnvaras (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2014. gada 13. februāris, Ungārija/Komisija, C-31/13 P, EU:C:2014:70, 55. punkts, un 2020. gada 9. jūlijs, Čehijas Republika/Komisija, C-575/18 P, EU:C:2020:530, 47. punkts), šis pilnvaras aplūkojot nevis abstrakti, bet gan kā elementus, kas var izskaidrot konkrētu minētā akta satura analīzi, kurai ir centrāls un obligāts raksturs (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 25. oktobris, Rumānija/Komisija, C-599/15 P, EU:C:2017:801, 49., 51., 52. un 55. punkts).

42 Ciktāl apelācijas sūdzību iesniedzēji par vienu no pirmā pamata centrālajiem elementiem uzskata nodomu, kāds to ieskatā ir bijis ECB, pieņemot strīdīgos aktus, turklāt ir jānorāda, ka Tiesa ir uzsvērusi – lai gan no judikatūras izriet, ka var arī ņemt vērā subjektīvu kritēriju saistībā ar nodomu, kas licis apstrīdētā akta izdevējai Savienības iestādei vai struktūrai to pieņemt, tomēr šim subjektīvajam kritērijam var būt tikai papildu loma salīdzinājumā ar iepriekšējā punktā minētajiem objektīvajiem kritērijiem un līdz ar to tam nevar piešķirt nedz lielāku nozīmi kā pēdējiem minētajiem, nedz arī ar to apšaubīt pārsūdzētā akta seku vērtējumu, kas no tiem izriet (spriedums, 2021. gada 21. janvāris, Vācija/*Esso Raffinage*, C-471/18 P, EU:C:2021:48, 65. punkts).

43 Vispārējā tiesa ir acīmredzami rīkojusies atbilstoši šai judikatūrai, pārsūdzēto rīkojumu 33.–36. punktā detalizēti izvērtējot apstrīdēto strīdīgo aktu būtību, tostarp ņemot vērā – kā elementus, kas var izskaidrot šo aktu satura konkrētu analīzi, – ECB pilnvaras gadījumā, kad tai ir jāveic novērtējums par vienības maksātnespēju vai maksātnespējas iespējamību saskaņā ar Regulas Nr. 806/2014 18. pantu, salīdzinot ar pilnvarām, kas saskaņā ar šo pantu ir piešķirtas VNV situācijā, kad tai ir paziņots šāds novērtējums. Turklāt minēto rīkojumu 47. punktā tā uzskatīja, ka ECB nodoms strīdīgo aktu pieņemšanā neliek apšaubīt to kā sagatavojošo aktu raksturu. Šī analīzes metode atbilst iepriekšējā punktā atgādinātajai judikatūrai, saskaņā ar kuru akta, par ko ir celta prasība tiesā, izdevēja nodomam ir tikai papildinošs raksturs, nosakot, vai šis akts ir pārsūdzams vai nav.

44 Līdz ar to apelācijas sūdzību iesniedzēji kļūdaini pārmet Vispārējai tiesai, ka tā *in abstracto* ir balstījusies uz nesaistošu aktu, kas saskaņā ar tās sniegto Regulas Nr. 806/2014 18. panta interpretāciju bija jāpieņem ECB, nevis uz tās faktiski noteiktajiem pasākumiem.

45 Apelācijas sūdzību iesniedzēji mēģina apstrīdēt šī sprieduma 43. punktā minētos Vispārējās tiesas vērtējumus, balstoties uz prezumpciju, ka ikviens iestādes vērtējums rada saistošas sekas, ja vien šī iestāde skaidri nenorāda, ka šim vērtējumam nav šāda rakstura. Taču viņi paskaidro, ka ECB pati gan strīdīgajos aktos, gan tiem pievienotajā publiskajā paziņojumā ir norādījusi, ka tā bija veikusi novērtējumu par vienības maksātnespēju vai maksātnespējas iespējamību Regulas Nr. 806/2014 18. panta 1. punkta pirmās daļas a) apakšpunkta izpratnē. Apelācijas sūdzību iesniedzēji arī norāda uz vairākiem citiem apstākļiem, piemēram, uz ECB veikto samērīguma vērtējumu, kas nozīmējot, ka lēmums, kurā ir veikts šāds vērtējums, rada saistošas tiesiskās sekas, uz publisko paziņojumu un uz faktu, ka strīdīgie akti tika paziņoti attiecīgajām kredītiestādēm, kā arī uz publisku apgalvojumu, ka šo kredītiestāžu likvidācija bija nenovēršama. Tāpat apelācijas sūdzību iesniedzēji norāda, ka Vispārējā tiesa neatbilstošā veidā ir interpretējusi jēdzienu "saistošs" saistībā ar tās analīzi par *tribunal d'arrondissement de Luxembourg* 2018. gada 9. marta sprieduma analīzi, ņemot vērā, ka patiesībā minētās regulas 18. panta kontekstā šis termins nozīmējot, ka ECB novērtējums par vienības maksātnespēju vai maksātnespējas iespējamību ir saistošs VNV, jo VNV nevar noteikt noregulējuma darbību, ja ECB ir secinājusi, ka attiecīgā banku iestāde nav maksātnespējas vai iespējamās maksātnespējas situācijā, un – otrādi – VNV ir jānosaka šāda darbība, ja ECB ir konstatējusi šādu maksātnespējas vai iespējamās maksātnespējas situāciju.

46 Prezumpcija, kuras atzīšanu apelācijas sūdzību iesniedzēji vēlas panākt, būtu pretrunā prasībai, ka konkrēta akta gadījumā tā iespējamais saistošais raksturs būtu jānosaka, ņemot vērā tā būtību un tā izdevēja nodomu – atbilstoši šī sprieduma 40.–42. punktā atgādinātajai judikatūrai. Turklāt šī prezumpcija lielā mērā liegtu LESD 263. pantam tā piemērojamību, jo tās piemērošana liktu

Savienības tiesai balstīties uz principu, ka visiem Savienības iestāžu un struktūru aktiem ir lēmuma raksturs, ja vien tās nav skaidri norādījušas, ka tas tā nav attiecībā uz kādu konkrētu aktu. Vēl jo vairāk – ja šīm iestādēm un struktūrām tiktu dota iespēja pašām savus aktus kvalificēt kā tādus, kuriem ir vai nav lēmuma raksturs, un ja tiktu atzīts, ka – ja vien nav minēts citādi – šie akti ir saistoši un tātad ir uzskatāmi par lēmumiem, šāda prezumpcija būtu pretrunā šī sprieduma 39. punktā minētajai judikatūrai, saskaņā ar kuru nav nozīmes tam, vai Savienības iestādes un struktūras kādu aktu ir vai nav apzīmējušas kā "lēmumu" (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2010. gada 18. novembris, *NDSHT* /Komisija, C-322/09 P, EU:C:2010:701, 47. punkts un tajā minētā judikatūra).

47 Turklāt, lai gan ir taisnība, ka ikvienam Savienības iestādes vai struktūras aktam, kuram ir lēmuma raksturs, ir jāatbilst Savienības tiesību vispārējiem principiem, tostarp samērīguma principam (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2009. gada 11. jūnijs, *Nijemeisland*, C-170/08, EU:C:2009:369, 41. punkts un tajā minētā judikatūra), un ka līdz ar to ir ļoti daudz juridiski saistošu aktu, kuros ir ietverta samērīguma analīze, tomēr šādas analīzes esamību nevar, piemērojot *a contrario* argumentāciju, uzskatīt par apstākli, kas apliecina akta saistošo raksturu. Proti, ir pilnībā iespējams, ka attiecīgā iestāde veic pasākuma samērīguma analīzi tāda administratīvā procesa gaitā, kas ietver vairākus posmus, tomēr nemainoties akta, kurš tiek uzskatīts par starpposma aktu, būtībai.

48 Tāpat ir jānoraida apelācijas sūdzību iesniedzēju arguments, kas attiecas uz publisko paziņojumu un uz strīdīgo aktu paziņošanu attiecīgajām kredītiestādēm. Proti, no pārsūdzēto rīkojumu 45. punkta izriet, ka Vispārējā tiesa secināja, ka strīdīgie akti "nav tikuši publicēti, bet ECB publicēja divus paziņojumus, kas nekādā ziņā nav uzskatāmi par [strīdīgajiem] aktiem". Šāds apsvērums ietilpst Vispārējās tiesas veiktajā faktu vērtējumā, kurš – izņemot faktu sagrozīšanas gadījumu, ko apelācijas sūdzību iesniedzēji neapgalvo, – nevar tikt pārbaudīts apelācijas tiesvedībā (šajā nozīmē skat. rīkojumu, 2015. gada 5. februāris, Grieķija/Komisija, C-296/14 P, nav publicēts, EU:C:2015:72, 32. punkts un tajā minētā judikatūra). Turklāt, kā to ir norādījis ģenerāladvokāts secinājumu 63. punktā, ir jāatzīmē, ka apstāklis, ka ECB ir publicējusi paziņojumus presei saistībā ar novērtējumu par vienības maksātnespēju vai maksātnespējas iespējamību, nenozīmē, ka ECB šo novērtējumu vēlētos padarīt saistošu vai ka minētais novērtējums būtu saistošs pats par sevi.

49 Attiecībā uz argumentu par to, ka ECB publiskais apgalvojums, saskaņā ar kuru attiecīgo kredītiestāžu likvidācija bija nenovēršama, apstiprinot strīdīgo aktu saistošo raksturu, ir jānorāda, ka tas nav pamatots ne ar šo aktu būtību, ne ar to izdevēja nodomu. Turklāt šāda likvidācija saskaņā ar Latvijas tiesībām attiecībā uz *ABLV Bank* izrietēja nevis no minētajiem aktiem, bet gan no lēmuma, ko šīs sabiedrības akcionāri pieņēma pēc VNV lēmuma, saskaņā ar kuru noregulējuma shēmu piemērošana *ABLV Bank* un *ABLV Bank Luxembourg* nav vajadzīga sabiedrības interesēs saskaņā ar Regulu Nr. 806/2014.

50 Visbeidzot ir jānoraida arguments, saskaņā ar kuru Vispārējā tiesa – kā tas it īpaši izrietot no pārsūdzēto rīkojumu 48. punkta – esot pamatojusies uz jēdziena "saistošs" neatbilstošu interpretāciju Regulas Nr. 806/2014 18. panta kontekstā. Proti, minētajā punktā Vispārējā tiesa ir vienīgi citējusi *tribunal d'arrondissement de Luxembourg* 2018. gada 9. marta sprieduma pamatojumu, kurā ir skaidri minēts, ka "lietas dalībnieki ir vienisprātis par to, ka ECB un VNV saistībā ar regulu izdarītie novērtējumi un konstatējumi nav saistoši tiesai, kas izskata šo prasību", lai norādītu, ka, pēc pašu apelācijas sūdzību iesniedzēju domām, novērtējumi par vienības maksātnespēju vai maksātnespējas iespējamību ir uzskatāmi par vienkāršu faktu vērtējumu, kas nerada tiesiskas sekas.

51 No iepriekš minētā izriet, ka pirmais apelācijas sūdzību pamats ir noraidāms.

Par apelācijas sūdzību otro pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

52 Ar otro pamatu apelācijas sūdzību iesniedzēji apgalvo, ka pārsūdzētie rīkojumi ir balstīti uz Regulas Nr. 806/2014 18. panta 1. punkta kļūdainu interpretāciju. Šis otrais pamats būtībā ietver divas argumentu virknes, kas attiecas, pirmkārt, uz minētā 18. panta interpretāciju šaurā nozīmē, kā rezultātā Vispārējā tiesa ir secinājusi, ka strīdīgie akti nav uzskatāmi par pārsūdzamiem aktiem LESD 263. panta izpratnē, un, otrkārt, kļūdu, ko Vispārējā tiesa esot pieļāvusi, konstatēdama, ka ar šiem aktiem nav ticis mainīts *ABLV Bank* un *ABLV Bank Luxembourg* stāvoklis.

53 ECB, kuru atbalsta Komisija, uzskata, ka otrais pamats nav pamatots.

Tiesas vērtējums

54 Pirms tiek izvērtētas abas argumentu virknes, ko apelācijas sūdzību iesniedzēji izvirzījuši otrajā pamatā, ir jāsniedz daži ievada apsvērumi.

– *Ievada apsvērumi*

55 Pirmkārt, ir jāuzsver, ka Regulas Nr. 806/2014 rašanās pamatā ir Savienības likumdevēja vēlme novērst tādu krīžu iestāšanos kā tā sauktā "paaugstināta riska kredītu" (*subprimes*) krīze, kas notika 2008. gadā. Tādēļ šīs regulas mērķis saskaņā ar tās 8. apsvērumu ir ieviest efektīvākus noregulējuma mehānismus, kuriem būtu jābūt svarīgam instrumentam, lai novērstu kaitējumu, ko iepriekš ir izraisījusi banku kļūšana par maksātnespējīgām. Taču šāds mērķis nozīmē ātru lēmuma pieņemšanu, kā par to liecina minētās regulas 18. pantā paredzētie īsie termiņi, lai netiktu apdraudēta finanšu stabilitāte. Līdz ar to, interpretējot šo pēdējo minēto tiesību normu, nevar neņemt vērā šādu mērķi, lai noteiktu, vai ECB novērtējums par vienības maksātnespēju vai maksātnespējas iespējamību noregulējuma procedūras ietvaros ir vai nav uzskatāms par pārsūdzamu aktu, jo, ja tiktu atzīts, ka šādam novērtējumam piemīt lēmuma raksturs, tas varētu būtiski ietekmēt šīs procedūras ātrumu.

56 Otrkārt, ir jānorāda, ka Regulas Nr. 806/2014 86. panta 2. punktā ir paredzēts, ka dalībvalstis un Savienības iestādes, kā arī ikviena fiziska vai juridiska persona saskaņā ar LESD 263. pantu var celt prasību Eiropas Savienības Tiesā par VNV lēmumiem, un tajā ir norādīta tikai VNV, izslēdzot jebkuru citu Savienības iestādi vai struktūru. Tādējādi tajā nav nevienas norādes uz ECB un it īpaši uz novērtējumiem par vienības maksātnespēju vai maksātnespējas iespējamību, kurus tā var veikt, un tas, šķiet, apstiprina, ka Savienības likumdevējs nav vēlējies piešķirt ECB kādas lēmumpieņemšanas pilnvaras šajā jautājumā. Turklāt par saskaņā ar šīs regulas 18. panta 6. punktu VNV pieņemto noregulējuma shēmu vai par lēmumu nepieņemt šādu shēmu var tikt celta prasība Savienības tiesās, un saistībā ar šādu prasību ECB novērtējums par vienības maksātnespēju vai maksātnespējas iespējamību var kļūt par tiesas kontroles priekšmetu.

57 Abas apelācijas sūdzību iesniedzēju argumentu virknes ir jāizvērtē iepriekšminēto apsvērumu gaismā.

– *Par pirmo argumentu virkni saistībā ar Regulas Nr. 806/2014 18. panta interpretāciju*

58 Apelācijas sūdzību iesniedzēji būtībā uzskata, ka Vispārējā tiesa, interpretējot Regulas Nr. 806/2014 18. panta 1. punktu, neesot ņēmusi vērā šīs tiesību normas otro daļu un līdz ar to esot kļūdaini secinājusi, ka tajā ir paredzēts vienkāršs ECB paziņojums VNV par faktiskiem apstākļiem, kas nav saistošs, un ka tikai VNV kompetencē ir noteikt, vai šīs normas pirmajā daļā paredzētie trīs

nosacījumi ir īstenojušies. Apelācijas sūdzību iesniedzēji piebilst, ka, lai konstatētu maksātnespējas vai maksātnespējas iespējamības esamību, ņemot vērā šīs regulas 18. panta 4. punktā ietverto šī jēdziena definīciju, ir jāveic juridiska analīze un jāizdara juridisks secinājums.

59 Apelācijas sūdzību iesniedzēji arī pārmet Vispārējai tiesai, ka pārsūdzēto rīkojumu 46. punktā tā nav piešķīrusi pietiekamu nozīmi "funkcionālajai līdzvērtībai", kas pastāvot starp novērtējumu par vienības maksātnespēju vai maksātnespējas iespējamību un tās atļaujas (licences) anulēšanu. Atsakoties atzīt uzraudzības iestādes kompetencē esoša novērtējuma par vienības maksātnespēju vai maksātnespējas iespējamību saistošu spēku, Vispārējā tiesa esot apdraudējusi banku uzraudzības un noregulējuma sistēmas saskaņotību, jo Regulas Nr. 806/2014 18. pants esot jāinterpretē tādējādi, ka noregulējuma iestādei ir saistošs uzraudzības iestādes veiktais novērtējums par vienības maksātnespēju vai maksātnespējas iespējamību.

60 Šajā ziņā ir jānorāda, pirmkārt, ka VNV saskaņā ar Regulas Nr. 806/2014 18. panta 1. un 6. punktu ir jāpieņem noregulējuma shēma, kura pēc tam atbilstoši šīs regulas 18. panta 7. punktam ir jāapstiprina Komisijai vai attiecīgā gadījumā Padomei, un šāda shēma var stāties spēkā tikai tad, ja šīs iestādes nav izteikušas iebildumus. Turklāt, ņemot vērā minētās regulas 18. panta 1. punkta pirmās daļas a)–c) apakšpunkta noteikumu skaidro formulējumu, noregulējuma shēmu var pieņemt tikai tad, ja ir īstenojušies trīs nosacījumi, proti, ja vienība kļūst vai, iespējams, kļūs maksātnespējīga, ja nepastāv pamatotas izredzes, ka alternatīvi pasākumi pieņemamā termiņā novērstu šīs vienības maksātnespēju, un ja noregulējuma darbība ir vajadzīga sabiedrības interesēs šīs pašas regulas 18. panta 5. punkta izpratnē.

61 Līdz ar to jau iesākumā līdzīgi ECB un Komisijai ir jāuzsver – tā kā noregulējuma shēmas pieņemšana ir atkarīga no trīs iepriekšējā punktā minēto nosacījumu īstenošanās un tā kā ECB novērtējums par vienības maksātnespēju vai maksātnespējas iespējamību attiecas tikai uz pirmo no šiem nosacījumiem, šis novērtējums nevar iepriekš noteikt noregulējuma procedūras iznākumu, jo tas ir atkarīgs arī no pārējiem diviem nosacījumiem.

62 Šajā ziņā, runājot par pirmo nosacījumu, Regulas Nr. 806/2014 18. panta 1. punkta otrajā daļā ECB ir piešķirta prioritāra loma, pat ja tā nav ekskluzīva, jo tieši tai parasti ir jāveic novērtējums par vienības maksātnespēju vai maksātnespējas iespējamību. Lai gan arī VNV var veikt šādu novērtējumu, tā to var darīt tikai pēc tam, kad ir informējusi ECB par savu nodomu, un vienīgi tad, ja ECB trīs kalendāro dienu laikā pēc šīs informācijas saņemšanas neizdara šādu novērtējumu. Tādējādi prioritāra kompetence veikt šādu novērtējumu ir atzīta ECB, pamatojoties, kā uzsver Komisija, uz to, ka tai kā uzraudzības iestādei ir attiecīgās speciālās zināšanas, jo, tā kā tai šajā statusā ir piekļuve visai prudenciālajai informācijai par attiecīgo vienību, tā vislabāk var noteikt, vai šis nosacījums ir īstenojies, ņemot vērā šīs regulas 18. panta 4. punktā ietverto maksātnespējas vai maksātnespējas iespējamības definīciju, kurā it īpaši ir atsauce uz elementiem, kas ir saistīti ar prudenciālo situāciju, piemēram, atļaujas (licences) nosacījumiem, aktīvu apmēru salīdzinājumā ar saistību apmēru vai arī pašreizējo vai nākotnē paredzamo situāciju ar parādiem.

63 Šo interpretāciju apstiprina saskaņā ar Regulas Nr. 806/2014 18. panta 1. punkta otro daļu ECB noteiktais pienākums nekavējoties sniegt VNV – gadījumā, ja pēdējā minētā paredz pati veikt novērtējumu par vienības maksātnespēju vai maksātnespējas iespējamību, – visu lietderīgo informāciju, ko pieprasa VNV. Savukārt, runājot par pārējiem diviem šīs regulas 18. panta 1. punkta pirmajā daļā paredzētajiem nosacījumiem, VNV ir ekskluzīva kompetence lemt par jautājumu, vai tie ir īstenojušies.

64 Turklāt Regulas Nr. 806/2014 26. apsvērums apstiprina gan ECB – kā uzraudzības iestādes VUM satvarā – un VNV, kas ir noregulējuma iestāde, dalītu kompetenci novērtēt, vai kredītiestāde kļūst vai, iespējams, kļūs maksātnespējīga, gan VNV ekskluzīvo kompetenci izvērtēt, vai ir īstenojušies pārējie noregulējuma shēmas pieņemšanai prasītie nosacījumi.

65 Tādējādi ECB loma ir vienīgi novērtēt pirmo no Regulas Nr. 806/2014 18. panta 1. punkta pirmajā daļā paredzētajiem nosacījumiem un paziņot VNV šo novērtējumu vai – gadījumā, ja VNV ir paudusi nodomu pašai veikt šādu novērtējumu, – sniegt tai savu atbalstu šī uzdevuma izpildē.

66 Tātad konkrētajā gadījumā ECB novērtējums par *ABLV Bank* un *ABLV Bank Luxembourg* maksātnespēju vai maksātnespējas iespējamību pats par sevi nav radījis saistošas tiesiskas sekas, kas varētu ietekmēt apelācijas sūdzību iesniedzēju intereses, būtiski mainot to tiesisko stāvokli, jo tikai noregulējuma shēmas pieņemšana un pēc tam stāšanās spēkā, kā arī noregulējuma instrumentu īstenošana Regulas Nr. 806/2014 22. panta 2. punkta izpratnē var mainīt šo stāvokli. Tātad ir jāsecina, ka noregulējuma procedūra ir kompleksa administratīva procedūra, kurā ir iesaistītas vairākas iestādes, un ka tikai tās gala rezultāts, kas izriet no VNV kompetences īstenošanas, var būt šīs regulas 86. panta 2. punktā paredzētās tiesas kontroles priekšmets.

67 Pretēji tam, ko apgalvo apelācijas sūdzību iesniedzēji, ECB veiktais Regulas Nr. 806/2014 18. panta 1. punkta pirmās daļas a) apakšpunktā paredzētā nosacījuma novērtējums nav uzskatāms par saistošu aktu un it īpaši tas neieceļ VNV saistošas kompetences situācijā attiecībā uz šo novērtējumu. Proti, vai nu ECB savā novērtējumā secina, ka vienība kļūst vai, iespējams, kļūs maksātnespējīga, kā rezultātā tiek uzsākta šīs regulas 18. pantā paredzētā procedūra, vai arī tā secina, ka tas tā nav, un līdz ar to procedūra netiek uzsākta. Nekas šīs tiesību normas formulējumā nenorāda uz to, ka vienā vai otrā no šiem gadījumiem VNV tiktu liegta novērtējuma brīvība attiecībā uz attiecīgās vienības maksātnespējas vai iespējamās maksātnespējas situāciju.

68 Proti, pirmajā no iepriekšējā punktā minētajiem gadījumiem, ņemot vērā ECB paziņoto novērtējumu un to pamatojošos lietas materiālus, nav izslēgts, ka VNV nepiekrīt vai tikai daļēji piekrīt ECB analīzei vai ka VNV tajā atklāj trūkumu, kas tai tad ir jānovērš, lai izvairītos no tā, ka Savienības tiesa attiecīgā gadījumā vēlāk to nosodītu saistībā ar tādu atcelšanas prasību kā Regulas Nr. 806/2014 86. panta 2. punktā paredzētā. Šajā ziņā ir jāuzsver, kā tas ir atgādināts šī sprieduma 62. punktā, ka VNV kompetencē, ja tā nolemj izmantot šo iespēju, ir novērtēt pirmo no minētās regulas 18. panta 1. punkta pirmajā daļā paredzētajiem nosacījumiem un ka tādējādi šajā nolūkā tā var izmantot dokumentus, ko tās rīcībā ir nodevusi ECB.

69 Protams, ECB speciālās zināšanas un apstāklis, ka tās rīcībā ir prudenciālā informācija par attiecīgo vienību, praksē nozīmē, ka VNV, iespējams, lielākajā daļā gadījumu piekritīs ECB novērtējumam. Tomēr, kā ģenerāladvokāts ir norādījis secinājumu 111. punktā, lai gan "bez iebildumiem var piekrist, ka ECB novērtējums var būt apveltīts ar *auctoritas* šā vārda klasiskajā nozīmē un ka VNV nevarētu šo novērtējumu nedz neņemt vērā, nedz, kritiski neizvērtējot, noraidīt tā saturu", "tas vēl nenozīmē, ka šis novērtējums būtu apveltīts arī ar *potestas*, kas piemīt juridiskajiem lēmumiem, kuri ir pieņemami attiecībās starp iestādēm gadījumā, ja viena no tām nedrīkst saturiski atkāpties no tā, ko otra ir nolēmusi vai nospriedusi".

70 Otrajā no šī sprieduma 67. punktā minētajiem gadījumiem ECB novērtējums tāpat nav juridiski saistošs VNV. Ir taisnība, ka gadījumā, ja ECB secina, ka attiecīgā vienība nav maksātnespējas vai iespējamās maksātnespējas situācijā, VNV netiek nosūtīts nekāds novērtējums un noregulējuma procedūra tātad netiek uzsākta, jo Regulas Nr. 806/2014 18. panta 1. punkta trešajā daļā ir noteikts, ka ECB savs novērtējums ir jāpaziņo Komisijai un VNV tikai tad, ja tā uzskata, ka vienība kļūst vai, iespējams, kļūs maksātnespējīga.

71 Tādējādi ECB veiktais Regulas Nr. 806/2014 18. panta 1. punkta pirmās daļas a) apakšpunktā paredzētā nosacījuma novērtējums nerada saistošas sekas attiecībā uz VNV, vēl jo mazāk tāpēc, ka VNV, saņemot šo novērtējumu, pašai, izvērtējot šīs regulas 18. panta 1. punkta pirmās daļas b) apakšpunktā paredzēto nosacījumu, ir jānosaka, vai pastāv pamatotas izredzes, ka alternatīvi pasākumi novērstu attiecīgās vienības maksātnespēju.

72 Otrkārt, runājot par apelācijas sūdzību iesniedzēju argumentiem, kas balstīti uz atšķirību starp kredītiestāžu uzraudzību un noregulējumu, līdzīgi ECB nostājai ir jānorāda, ka ECB kā uzraudzības iestāde attiecībā uz Regulas Nr. 1024/2013 6. panta 4. punktā minētajām nozīmīgām vienībām un grupām – tādām kā šajā gadījumā *ABLV Bank* un *ABLV Bank Luxembourg* – principā vislabāk var novērtēt vienības maksātnespējas vai iespējamas maksātnespējas situāciju. Tomēr, kā atgādināts šī sprieduma 62., 68. un 70. punktā, ar Regulas Nr. 806/2014 18. panta 1. punktu ECB nav piešķirta ekskluzīva kompetence veikt šādu novērtējumu, jo VNV arī var veikt šo novērtējumu pēc tam, kad tā ECB ir darījusi zināmu savu nodomu to darīt, ja ECB neveic šo novērtējumu trīs kalendāro dienu laikā pēc šīs informācijas saņemšanas.

73 Turklāt ECB iesaistīšanās Regulas Nr. 806/2014 18. pantā paredzētajā procedūrā ir balstīta ne tik daudz uz uzraudzības un noregulējuma funkciju nošķiršanu, bet gan drīzāk uz īpašām zināšanām, kas šai iestādei ir kā uzraudzības iestādei. Līdz ar to, lai gan ir taisnība, ka banku nozares tiesiskajā regulējumā tiek nošķirta kredītiestāžu uzraudzība un noregulējums un ka šajā ziņā tajā ir ieviesta ECB un VNV funkciju nodalīšana, šis divdalījums tomēr neietekmē ECB novērtējuma par kredītiestādes maksātnespēju vai maksātnespējas iespējamību – kas joprojām ir uzskatāms par sagatavojošu aktu – raksturu.

74 Runājot par argumentu, kas balstīts uz funkcionālās līdzvērtības esamību starp novērtējumu par vienības maksātnespēju vai maksātnespējas iespējamību un tās atļaujas (licences) anulēšanu, ir jāatgādina, ka pārsūdzēto rīkojumu 46. punktā Vispārējā tiesa, atbildot uz šo argumentu, ir uzsvērusi, ka, lai gan šāds novērtējums varētu būt balstīts uz faktisko vērtējumu par to, ka atļaujas (licences) saglabāšanas nosacījumi vairs nav izpildīti saskaņā ar Regulas Nr. 806/2014 18. panta 4. punkta a) apakšpunktu, tomēr šie divi akti nav līdzvērtīgi.

75 Šajā ziņā, lai gan ir taisnība, ka saskaņā ar Regulas Nr. 806/2014 18. panta 4. punktu vienība tiek uzskatīta par tādu, kas kļūst vai, iespējams, kļūs maksātnespējīga, ja tā atrodas vienā vai vairākās no tajā izklāstītajām situācijām, tomēr vienības maksātnespējas vai maksātnespējas iespējamības novērtējums formāli neprasa lēmumu par to, vai būtu jāanulē šīs vienības atļauja (licence). No tā izriet, ka pretēji tam, ko apgalvo apelācijas sūdzību iesniedzēji, iepriekšējā punktā minētais arguments nekādi nenozīmē, ka novērtējums par vienības maksātnespēju vai maksātnespējas iespējamību ir vienīgi un noteikti ECB kā uzraudzības iestādes kompetencē, un tātad to var veikt arī VNV kā noregulējuma iestāde.

– Par otro apelācijas sūdzību iesniedzēju argumentu virkni saistībā ar ABLV Bank un ABLV Bank Luxembourg tiesiskā stāvokļa maiņu

76 Apelācijas sūdzību iesniedzēji šajā ziņā izvirza trīs argumentus.

77 Pirmkārt, apelācijas sūdzību iesniedzēji apgalvo, ka *ABLV Bank* un *ABLV Bank Luxembourg* stāvoklis esot ticis mainīts, publicējot ECB novērtējumu par šo vienību maksātnespēju vai maksātnespējas iespējamību. Tomēr vispirms ir jākonstatē, ka apelācijas sūdzību iesniedzēji šajā ziņā nav snieguši nekādus precizējumus. Katrā ziņā, lai gan nav izslēgts, ka minētā publikācija ir ietekmējusi šo pašu vienību stāvokli, it īpaši ekonomisko, tā tomēr nekādi nav mainījusi to tiesisko stāvokli.

78 Otrkārt, saistībā ar apelācijas sūdzību iesniedzēju argumentu attiecībā uz pārsūdzēto rīkojumu 47. punktu pietiek konstatēt, ka tas ir balstīts uz minētā punkta nepareizu interpretāciju. Proti, Vispārējā tiesa, lai noraidītu apelācijas sūdzību iesniedzēju argumentu, kas bija balstīts uz apgalvoto atšķirību starp ECB tīmekļvietnē ievietotas publikācijas tekstu un strīdīgo aktu tekstu, tajā ir vienīgi atgādinājusi, ka no minēto rīkojumu 32.–36. punkta izriet, ka no šo aktu būtības skatpunkta tie ir kvalificējami kā sagatavojoši pasākumi.

79 Treškārt, apelācijas sūdzību iesniedzēji uzskata, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu, balstīdamās uz judikatūru, kurai neesot nozīmes, jo tā esot spēkā tikai attiecībā uz gadījumiem, kad attiecīgajiem aktiem nav saistoša rakstura, bet šajā lietā tas tā neesot.

80 Šajā ziņā, lai gan judikatūra, uz kuru attiecas šis arguments, ir tikusi izstrādāta, kā to apgalvo apelācijas sūdzību iesniedzēji, apstākļos, kas atšķiras no šajā lietā aplūkotajiem, tai tomēr ir nozīme, nosakot, vai strīdīgie akti ir vai nav uzskatāmi par pārsūdzamiem aktiem. It īpaši premisa, uz kuru ir balstīts minētais arguments, proti, ka strīdīgajiem aktiem ir saistošs raksturs, ir kļūdaina, kā tas izriet no šī apelācijas sūdzību pamata ietvaros sniegto argumentu pirmās virknes pārbaudes.

– *Secinājums par otro apelācijas sūdzību pamatu*

81 Tā kā abas apelācijas sūdzību iesniedzēju argumentu virknes, kas izvirzītas saistībā ar otro pamatu, tika noraidītas, šis pamats ir jānoraida.

Secinājumi

82 Tā kā neviens no abiem apelācijas sūdzību pamatiem nav ticis apmierināts, tie ir noraidāmi kopumā.

83 Attiecībā uz Komisijas prasījumu, lai Tiesa izskaidrotu divus pārsūdzēto rīkojumu 34. punkta aspektus, ir jāatgādina, ka no Eiropas Savienības Tiesas statūtu 40. panta, kā arī no Tiesas Reglamenta 129. un 132. panta, kas apelācijas tiesvedībā Tiesā ir piemērojami saskaņā ar šī reglamenta 190. pantu, nepārprotami izriet, ka personas, kas iestājusies lietā, prasījumi var tikt izvirzīti tikai ar nolūku pilnībā vai daļēji atbalstīt kādas puses prasījumus. Lūdzot Tiesu izskaidrot pārsūdzēto rīkojumu 34. punktu, Komisija pārsniedz ECB prasījumus, jo ECB ir vienīgi lūgusi noraidīt apelācijas sūdzības un piespriest apelācijas sūdzību iesniedzējiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus. Tādēļ Komisijas prasījums ir jānoraida kā nepieņemams.

Par tiesāšanās izdevumiem

84 Atbilstoši Tiesas Reglamenta 184. panta 2. punktam, ja apelācijas sūdzība nav pamatota, Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem. Atbilstoši šī reglamenta 138. panta 1. punktam, kas ir piemērojams apelācijas tiesvedībā saskaņā ar tā 184. panta 1. punktu, lietas dalībniekam, kam spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kam spriedums ir labvēlīgs. Turklāt saskaņā ar šī paša reglamenta 140. panta 1. punktu, kas tāpat ir piemērojams apelācijas tiesvedībā atbilstoši minētajam 184. panta 1. punktam, dalībvalstis un iestādes, kas iestājušās lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

85 Tā kā ECB ir lūgusi piespriest apelācijas sūdzību iesniedzējiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā tiem spriedums ir nelabvēlīgs, ir jāpiespriež tiem segt savus, kā arī atlīdzināt ECB tiesāšanās izdevumus. Komisija, kas iestājusies lietā ECB atbalstam, segs savus tiesāšanās izdevumus pati.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

1) Apelācijas sūdzības noraidīt.

2) Noraidīt kā nepieņemamus Eiropas Komisijas prasījumus, ar kuriem Tiesai lūgts aizstāt apelācijas tiesvedībā pārsūdzētā Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2019. gada 6. maija rīkojuma *ABLV Bank*/ECB (T-281/18, EU:T:2019:296) un 2019. gada 6. maija rīkojuma Bernis u.c./ECB (T-283/18, nav publicēts, EU:T:2019:295) 34. punktā ietverto argumentāciju.

3) *ABLV Bank AS* atlīdzina tiesāšanās izdevumus lietā C-551/19 P.

4) Ernests Bernis, Oļegs Fiļs, *OF Holding SIA* un *Cassandra Holding Company SIA* atlīdzina tiesāšanās izdevumus lietā C-552/19 P.

5) Eiropas Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

[Paraksti]